

Đề bài

Hãy tả em bé
đang tập nói,
tập đi.

Bài làm

*Yêu biết mấy khi nghe con tập nói.
Tiếng đầu lòng, con gọi: Mẹ, Bà, Ba...
Miệng con thơm sữa xinh xinh,
Như con chim của hòa bình trắng trong...*

(Phỏng thơ Tố Hữu)

– Bà! Bà ơi! Bi đi được rồi này!

Cu Bi, mười sáu tháng tuổi, người chắc nịch nịch như cái cối đá lổ con con, hớn hở, rời tay khỏi bậc cửa, bậm bậm từng bước đi về phía bà nội đang ngồi tằm trâu, vừa đi vừa phun nước dãi lèo phèo. Mắt mở tròn xoe, đen lay láy, nhưng đăm đăm. Bộ điệu cực kì chăm chú.

Bà cười móm mém, đếm theo từng bước:

– Một, hai, ba, bốn, năm... Bi của bà giỏi quá! Giỏi quá! Cố lại đây với bà nào!

Được lời khen khích lệ, Bi ta dạ một tiếng rõ to, cố bước mạnh chân lên phía trước một bước dài. A! Được rồi! Nó đã lẫm chẫm tự mình đi vào đến giữa nhà. Bỗng nhiên Bi ngồi phệt xuống nền đá hoa bóng lù, phụng phịu:

– Ú! Bi chẳng thèm tập đi nữa đâu!

– Sao thế cháu? Bà dừng tay quạt vôi, ân cần hỏi:

– Cháu mê...ê...t! Bi dài giọng, tay vỗ vỗ vào cái bụng đã có phần ngót ngót. Cháu thích bím bím cơ!

– À! Tưởng gì chứ! Thì ra cháu tôi đói rồi phải không?

– Vâng...n...g...ạ...ạ...ạ...! Bi lại quai miệng méo xẹo làm nũng bà.

Bà cười, nói to:

– Này, Bi! Bà có gói bím bím giòn giòn, ngon ngon, ngọt ngọt để ở trong ngăn kéo đầu giường kia. Nhưng cháu không thấy bà đang bận tằm trâu chuẩn bị đón khách đến chúc mừng năm mới à? Vậy cháu bà cố thêm một tí tẹo nữa thôi, cố đứng lên đi lại đầu giường mà lấy! Được không, cháu Bi giỏi giỏi, ngoan ngoan của bà?

– Ú! Cháu mệt lắm, cháu đói lắm, cháu ứ đi nữa đâu! Bà phải lấy cho cháu cơ!

– Cu Bi ngồi duỗi thẳng hai chân, hai tay xoa bụng liên hồi, mặt làm ra vẻ nhăn nhó, thảm thiết đề vôi vĩnh. Bà nội của Bi gần sáu mươi, nghi hưu mới dăm năm nay, mắt tinh, tai thính, chân tay vẫn rất nhanh nhẹn, biết thừa tính thẳng cháu nên nhất quyết không nhượng bộ. Bà giả như không nghe tiếng, cứ thoăn thoắt tằm hết miếng trâu này đến miếng trâu khác. Cu Bi ta cũng cứ ngồi nhìn bà nội lom khom. Một lúc sau, không biết nghĩ ngợi thế nào, Bi thở dài một tiếng đánh thượt, y như người lớn, rồi từ từ đứng dậy, lại lẫm chẫm hướng về chỗ để gói bím bím, nhích dần từng bước ngắn.

Bà lại ngừng tay, phấn khởi nhìn cháu, tiếp tục đếm:

– Sáu, ...bảy...tám...chín...m...ừ...i!!! Ôi! Cháu Bi của bà vượt kỷ lục hôm qua hai bước rồi! Được rồi! Hôm nay tập đến thế thôi! Tốt lắm! Tốt lắm!

Dứt lời, bà đứng dậy, ra mở ngăn kéo, lấy gói bim bim mới toanh, quay về phía Bi, dang rộng hai tay:

– Nào! Lại đây bà thương nào!

Thằng Bi mắt môi, mắt lợi cổ hết sức bước thêm hai bước nữa, ụp nhào vào lòng bà, thở dốc. Bà ôm chặt lấy nó, xoa mái tóc mềm như tơ của thằng cháu nội đích tôn, vừa hôn má nó, vừa thì thầm:

– Bà thương! Bà thương! Cu Bi vất vả gần bằng bố đang cày ngoài đồng, mẹ đang cày ngoài ruộng ấy nhỉ?

Nghe thế, Bi chợt vụt nhồm dậy, cãi nhanh:

– Hơn chứ! Lớn lên cháu cũng đi cày đi cấy giúp bố mẹ.

– Tốt quá! Nhưng giờ thì bác thợ cày kiêm thợ cấy tương lai Hoàng Bi phải giải lao bằng suất ăn tạm này đã chứ?

Không đợi bà nhắc đến lần thứ hai, Bi xé gói giấy nhựa, nhưng xé mãi không được, liền đưa luôn vô miệng cắn. Bà vội can:

– Ấy, hựm đã để bà bảo!

Dưới mấy ngón tay khéo léo của bà, chỉ bằng một động tác khẩy nhẹ nhàng, hai viên bim bim đã nằm gọn lỏn trong lòng bàn tay của Bi. Nó ngạc nhiên, khâm phục nhìn bà một thoáng, rồi bỏ tọt vào miệng, nhai rau rầu...

– Ngon quá! Ngon quá!

Vừa ăn, Bi vừa bi ba bi bô hết câu này đến câu khác.

Bà lại cầm cái âu đựng trâu, nhắc cháu:

– Cha bố thằng chó con! Ăn chậm chậm thôi kéo nghen thì khôn!